

Medale honorowe WIMiIP

prof. dr hab. inż. Agnieszka Kopia

Uroczyste wręczenie pierwszych medali i dyplomów odbyło się na posiedzeniach Rady Wydziału: 11 maja 1974 roku podczas Dnia Hutnika⁷⁴ dla siedmiu osób wyróżnionych indywidualnie i 7 października 1974 roku dla trzech przedstawicieli wyróżnionych hut. Pierwszy medal został przyznany prof. Aleksandrowi Krupkowskiemu.

Na awersie medalu wygrawerowane jest imię i nazwisko wyróżnionego oraz kolejny numer medalu. Znajduje się także logo i nazwa wydziału. Fragment budynku głównego A-0 oraz godło i pełna nazwa Akademii Górniczo-Hutniczej są na rewersie. Do 2022 roku przyznano ogółem 296 medali.

W tym roku Kolegium Wydziału Inżynierii Metali i Informatyki Przemysłowej postanowiło nadać Medale Honorowe siedmiu osobom, które przyczyniły się do rozwoju wydziału.

Prof. dr. hab. inż. Bogdanowi Antoszewskiemu w uznaniu za wieloletnią współpracę w realizacji wspólnych projektów naukowo-badawczych, wspieranie młodej kadry naukowej AGH oraz otwartość i współpracę w kształceniu studentów. Profesor Bogdan Antoszewski jest pracownikiem Politechniki Świętokrzyskiej od 1983 roku. Tytuł magistra inżyniera mechanika uzyskał na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej w 1974 roku. Pracę doktorską obronił w 1983 roku na Politechnice Świętokrzyskiej. Stopień doktora habilitowanego uzyskał na Politechnice Poznańskiej w roku 2000. Tytuł naukowy profesora nauk technicznych otrzymał w 2011 roku. W latach 1975–1978 pracował w Kieleckiej Fabryce Pomp „Białogon”, a następnie w latach 1978–1983 w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Pomp Przemysłowych. Był wieloletnim dyrektorem Centrum Laserowych Technologii Metali Politechniki Świętokrzyskiej i Polskiej Akademii Nauk, w którym kierował również Katedrą Inżynierii Eksploatacji i Przemysłowych Systemów Laserowych. W latach 2013–2016 pełnił funkcję prorektora ds. ogólnych Politechniki Świętokrzyskiej. W 2014 roku otrzymał tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Rolniczego w Sumach na Ukrainie. Profesor Antoszewski od ponad 20 lat aktywnie współpracuje z Katedrą Inżynierii Powierzchni i Analiz Materiałów WIMiIP AGH realizując wspólne projekty naukowo-badawcze NCN oraz NCBIR w zakresie obróbki laserowej. Aktywnie wspiera młodą kadre naukową wydziału dzięki udostępnianiu aparatury znajdującej się w Centrum Laserowych Technologii Materiałowych. Podczas wizyt studyjnych

Medal Honorowy Wydziału ma już 48-letnią tradycję. 27 kwietnia 1974 roku Rada Wydziału Metalurgicznego podjęła uchwałę o ustanowieniu dwustopniowego medalu honorowego i pamiątkowego. Medale wraz z dyplomami zgodnie z regulaminem, przyznawane były uchwałą Rady Wydziału, a obecnie Kolegium Wydziału indywidualnie osobom, instytucjom naukowym czy zakładom przemysłowym za istotny wkład w rozwój nauk technicznych, szczególnie zaangażowanie w rozbudowę bazy badawczo-dydaktycznej wydziału oraz promowanie osiągnięć naukowych w przemyśle. Przyjęto także, że przyznawanie tych wyróżnień będzie w latach następnych związane z obchodami Dnia Hutnika w danym roku kalendarzowym.

organizuje pokazy technik laserowych i sympozja promujące obróbkę laserową, w których biorą udział studenci i pracownicy.

Mgr inż. Elżbiecie Filipiak za wspieranie i promocję Wydziału Inżynierii Metali i Informatyki Przemysłowej AGH w świecie nauki i biznesu. Elżbieta Filipiak ukończyła studia wyższe na Wydziale Metalurgicznym w Akademii Górniczo-Hutniczej na kierunku metalurgia, specjalność fizyka metali i metaloznawstwo. W latach 1988–1989 odbyła staż na Wydziale Inżynierii Chemicznej w Uniwersytecie w Adelaide w Australii. Ukończyła też studia podyplomowe w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie w zakresie zarządzania finansami w przedsiębiorstwie. Jest współzałożycielką Comarch S.A. oraz znaczącym akcjonariuszem spółki. Od początku działalności Comarchu zasiada w jej władzach oraz władzach kilku spółek grupy Comarch. Od 2001 roku pełni funkcję

Odznaczeni Medalami Honorowymi WIMiIP w 2022 roku

fol. Z. Sulima

Prezesa Zarządu w spółce Grupa EFI S.A. Jest właścicielką restauracji Wierzynek w Krakowie. Jest członkiem Kapituły Biznesu Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz członkiem Rady Polskiej Kulturstiftung LIBERTAS w Szwajcarii. Od lat współpracuje z Akademią Górniczo-Hutniczą i macierzystym wydziałem noszącym od 2005 roku nazwę Inżynierii Metali i Informatyki Przemysłowej. Aktywnie wspiera działania promocyjne mające na celu wzmocnienie pozycji wydziału i jego rozpoznawalność w krajowym i międzynarodowym środowisku społeczno-gospodarczym.

Iwone Karkoszcze-Zyskowskiej w uznaniu za wieloletnie zaangażowanie w pracę dziekanatu i wyjątkowo sumienne wykonywanie obowiązków zawodowych.

Iwona Karkoszka-Zyskowska pracuje w Akademii Górniczo-Hutniczej od 37 lat, z czego 34 lata w dziekanacie Wydziału IMiIP. Swoje obowiązki wykonuje w sposób wyjątkowo sumienny i z pełnym zaangażowaniem. Jest pracownikiem oddanym studentom i służy im pomocą w każdej sprawie. Pracując w dziekanacie przez wiele lat zajmowała się sprawami socjalno-bytowymi. Obecnie jest osobą odpowiedzialną za prowadzenie kierunków: Metalurgia, Edukacja Techniczno-Informatyczna oraz Inżynieria Obliczeniowa. Zawsze chętnie uczestniczy w szkoleniach i kursach zawodowych, co w sposób bardzo pozytywny wpływa na realizowane przez nią obowiązki. Na uznanie zasługuje także fakt, że Iwona Karkoszka-Zyskowska przez kilkanaście lat rozstawiała na całym świecie Akademię Górniczo-Hutniczą jako tancerka najstarszego studenckiego Zespołu Pieśni i Tańca „Krakus”, założonego w 1949 roku przez pracownika WIMiIP prof. Wiesława Białowąsa.

Piotrowi Mondkiewiczowi za wieloletnie zaangażowanie i podnoszenie poziomu technicznego laboratoriów wydziału.

Piotr Mondkiewicz rozpoczął pracę w Katedrze Techniki Ciepłej i Ochrony Środowiska 1 listopada 1973 roku i od tego dnia bardzo sumiennie z wielkim zaangażowaniem wywiązywał się ze swoich obowiązków. To prawdziwa „złota rączka”, która znajduje rozwiązanie dla nietypowych problemów technicznych. Jest osobą lubianą, komunikatywną i bezkonfliktową, z którą się bardzo dobrze pracuje. Jego doświadczenie praktyczne i merytoryczne wspierało rozwój młodej kadry inżynierów, magistrów i doktorów wydziału przez wiele lat, a jego rady były zawsze bardzo cenne. Brał udział w licznych pracach badawczych, opracowaniu i budowie nowych stanowisk laboratoryjnych.

Dr. inż. Krzysztofowi Radze za wspieranie badań naukowych oraz realizację wspólnych projektów badawczo-rozwojowych, związanych ze światowym przemysłem lotniczym.

Doktor Krzysztof Raga jest pracownikiem firmy Pratt&Whitney Rzeszów S.A. zatrudnionym na stanowisku eksperta ds. obróbki cieplnej i warstw wierzchnich. Współpracę z Wydziałem Inżynierii Metali i Informatyki Przemysłowej rozpoczął w 2012 roku jeszcze jako pracownik firmy WSK Rzeszów. W tym samym roku rozpoczęto budowę Centrum Badawczo-Rozwojowego WSK Rzeszów, co doprowadziło do szerszej współpracy naukowej oraz realizacji wspólnych projektów badawczo-rozwojowych finansowanych w ramach programu sektorowego Innostał, w których dr inż. Raga był kierownikiem prac ze strony przedsiębiorstwa. Podczas realizacji projektów Innogear i TED powstało wiele ciekawych koncepcji związanych z obróbką cieplną wyrobów produkowanych w firmie. Pomysły te zostały szczegółowo przeanalizowane, a wyniki badań znalazły bezpośrednie zastosowanie w praktyce przemysłowej. Dzięki wspólnym projektom możliwy był nie tylko rozwój innowacyjnych technologii stosowanych w przedsiębiorstwie, ale również realizacja wielu prac dyplomowych oraz doktorskich. Powstało dużo wspólnych publikacji wydanych w rozpoznawanych na świecie periodykach o wysokiej cytowalności, co możliwe było głównie dzięki badaniom wykonanym z wykorzystaniem infrastruktury przemysłowej przedsiębiorstwa.

Mgr. inż. Zygmuntowi Szulcowi za wieloletnią współpracę z wydziałem w zakresie staży, praktyk studenckich, działalności kół naukowych oraz projektów naukowo-badawczych. Zygmunt Szulc jest założycielem i współwłaścicielem firmy Explomet (1990). Współtworzył krajową technologię platerowania – zgrzewania wybuchowego od 1981 roku. Jest inicjatorem, w kraju, przemysłowej aplikacji tej technologii. Explomet jest jedynym przedsiębiorstwem w Polsce specjalizującym się w łączeniu metali metodą wybuchową. Około 95 proc. sprzedaży stanowi eksport na światowe rynki. Zygmunt Szulc zawsze przykładał olbrzymie znaczenie do współpracy z naukowcami. Ukończył Politechnikę Warszawską – Wydział Mechaniczny Energetyki i Lotnictwa. Od wielu lat współpracuje z wieloma krajowymi i zagranicznymi ośrodkami naukowo-badawczymi, w tym z uczelniami. W Explomet znajdowało się miejsce dla ambitnych studentów chcących poznać tę specyficzną technologię w ramach praktyk, staży, studiów praktycznych, dyplomów i doktoratów. Każdego roku praktyki i staże odbywali i odbywają studenci wydziału. Większość z nich przygotowuje swoje prace dyplomowe inżynierskie i magisterskie, wykorzystując badawcze zaplecze i doświadczenie inżynierskiej kadry firmy.

Prof. dr. hab. inż. Tadeuszowi Telejko w uznaniu za wybitne osiągnięcia naukowe w zakresie pro-

cesów wymiany ciepła, działania na rzecz rozwoju wydziału, a także dużą aktywność we współpracy z przemysłem.

Profesor Tadeusz Telejko jest związany z Wydziałem IMiIP od 1976 roku, kiedy to rozpoczął studia magisterskie na ówczesnym Wydziale Metalurgicznym na kierunku metalurgia. Ukończył je z wyróżnieniem w 1980 roku, a w 1988 roku obronił pracę doktorską na Wydziale Metalurgii i Inżynierii Materiałowej. Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 2005 roku, a tytuł profesora w 2017 roku. W czasie swojej kariery zawodowej wykazywał dużą aktywność w działaniach na rzecz wydziału, uczelni i środowiska. Kierował zespołami badawczymi oraz był członkiem zespołów w wielu projektach naukowo-badawczych, które zaowocowały wieloletnią współpracą z firmami przemysłowymi i ośrodkami badawczymi w zakresie modelowania procesów cieplnych.

Pełnił w AGH wiele funkcji kierowniczych i organizacyjnych, między innymi kierownika Zakładu TCIOS, prodziekana ds. badań naukowych i finansów, a następnie dziekana wydziału IMiIP. Jego działalność znacząco przyczyniła się do rozwoju wydziału. Wspierał tworzenie nowych kierunków kształcenia, inicjował unowocześnianie programów istniejących kierunków studiów oraz modernizację laboratoriów. Przy jego udziale zostały rozszerzone kontakty międzynarodowe wydziału, między innymi z Hokkaido University w Japonii oraz EMPA – Swiss Federal Laboratories for Materials Testing and Research w Szwajcarii, skutkujące wymianą studentów, doktorantów i pracowników. Aktywnie działał na rzecz miasta Krakowa pełniąc funkcje doradcze w zakresie zarządzania energią przy prezydencie Krakowa. Był wielokrotnie nagradzany za znaczące osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne. Obecnie pełni funkcję prorektora ds. ogólnych.

Rodowód wydziału

dr inż. Ireneusz Suliga
dr hab. inż. Monika Pernach, prof. AGH

Nauki przyrodnicze i techniczne (górnictwo, hutnictwo, geodezja) wykładane były obok ścisłych właściwie od początku funkcjonowania uniwersytetów w Polsce¹. Rozwój szkolnictwa wyższego w okresie zaborów miał różną intensywność, w zależności od celów i form zarządzania danymi ziemiami przez zaborców. Rodowód Akademii Górniczej można wyprowadzać z dziejów wyższego szkolnictwa technicznego we wszystkich trzech zaborach. Oczywistymi wzorcami były szkoły górnicze w Leoben, Przybramie, Freibergu, Berlinie, instytuty w Petersburgu, Kijowie, Lwowie. Lokalnym pierwowzorem uczelni górniczej była Szkoła Akademiczno-Górnicza w Kielcach, utworzona w 1816 roku przy Głównej Dyrekcji Górniczej². W programie zajęć, oprócz przedmiotów ogólnych, lub związanych ściśle z górnictwem, były przedmioty hutnicze: Decymozja praktyczna, czyli probierstwo, wykładana przez Henryka Kadena, Chemia ogólna i hutnictwo, wykładana przez Jerzego Puscha. Tematyka hutnicza była zapewne w przedmiocie Maszyneria górnicza wykładanym przez Fryderyka Lempego, Kształceniu hutniczemu służyły również cotygodniowe praktyki w hucie w Białogonie i praktyki wakacyjne w dozorstwie hutniczym³. Trzon kadry profesorskiej stanowili

Wśród merytorycznych przesłanek powołania uczelni technicznej należy wymienić przede wszystkim potrzeby społeczno-gospodarcze – dążenie do wykształcenia kadry gwarantującej funkcjonowanie i rozwój określonej gałęzi gospodarki krajowej. Uczelnia mogła powstać w środowisku charakteryzującym się potencjalnymi możliwościami stworzenia grona profesorskiego, posiadającym bazę lokalową i mieszkalną, zapewniającym napływ odpowiednio przygotowanych słuchaczy i ich późniejsze zatrudnienie. Ważne znaczenie miał również systematyczny dopływ środków finansowych, gdyż uczelnie nie kreowały zysku.

sprowadzeni do Królestwa specjaliści z Saksonii. W ciągu 10 lat istnienia uczelnia wykształciła liczną rzeszę projektantów i konstruktorów hutniczych, jak: Jacek Lipski, Stanisław Wysocki, Łukasz Reklewski, Wojciech Krygier, Jan Łęski, Antoni Klimkiewicz.

Inną dynamikę miały starania o założenie wyższej uczelni górniczo-hutniczej w Krakowie. Od 1834 roku funkcjonował tu Instytut Techniczny (IT) – średnia szkoła techniczna, ufundowana przez wybitnego architekta Szczepana Humberta. Zabiegi miasta o przekształcenie Instytutu w uczelnię techniczną zakończyły się niepowodzeniem

18 listopada 1921 roku dokonano wyboru prof. Antoniego Rodziewicza-Bielewicza na dziekana Wydziału Hutniczego.

¹ Z. Wójcik, Józef Morozewicz, uczonej i współorganizator Akademii Górniczej w Krakowie, SW AGH, 2004, s.73

² Z. Wójcik, Problematyka geologiczna i górnicza w „Gazecie Kieleckiej” w latach 1871-1900, ŚSDP, Kielce, s. 181

³ N. Gąsiorowska, Z dziejów przemysłu w królestwie Polskim, PWN, Warszawa, 1965, s.440